

R.P. Richardi Lyncei ... Vniversa Philosophia Scholastica

Complectens Physicam, siue Scientiam de Corpore naturali

Lynch, Richard

Lvgdvni, 1654

II. Magnitudinem corpoream infinite simpliciter extendam quoad locum
non repugnare verius est.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95236](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95236)

abscondi debere: Haud tamen propterea negaverim, virgam illam aliter collocatam, ac versus Orientem, & etiam Occidentem sine fine productam posse in duas partes infinitas dissecari: de quo infra.

8. Ad tertium argumentum similiter negandum est, intensionem infinitam in duas medietates infinitas posse dividi, ad modum, quo intenditur ab adversariis. Adde, quod medietas una, & altera denotent divisionem æqualem: at nihil magis repugnans aut in intelligibile, quàm intensionem versus maximum infinitam dividi posse in partes æquales, huiusmodi enim divisio in medio rei divisa fieri debet: at in illa intensione non daretur medium: hoc siquidem est, quod æqualiter distat ab extremis: in præfata autem intensione non essent duo extrema, sed unum, ut supponitur. Ad quartum argumentum dicendum est, partes infinitas continui bipalmaris v. g. esse partes proportionales, & indeterminatas: at impræsentiarum de solis partibus infinitis determinatis, ac non proportionalibus disputari, an possint duobus terminis versus locum claudi.

9. Quintum argumentum contrarium in eo peccat, quod iuxta illud magnitudo versus maximum infinita, infinitumque locum occupans, non tantum posset, sed etiam deberet utrinque terminos, quibus clauderetur, habere: Sequela est evidens: consequens autem vel iuxta ipsos adversarios falsum. Deinde, quod effici non possit aliquam magnitudinis infinitæ partem non habere, aliam post se, ex eo, quod omnes eius partes aliam post se non substineant; alterum, inquam, horum ex altero non effici in simili demonstratum est à nobis supra. cap. 3. huius tractatus: ibique breviter ostensum, quo pacto intelligenda sit communis illa Dialecticorum de æquipollentis agentium regula: *non omnis, quidam non.*

10. Ad postremum argumentum adversariorum respondeo; ita quidem rem se habere, ut si aliquid non possit successivè pertransiri, ac finiri per infinitas partes determinatas æternitatis, eo ipso sit infinitum versus maximum, locumque infinitum occupare possit, at vnde probant adversarii, quod ita versus durationem non habet terminum, illud tamen eum habere posse versus locum. Quemadmodum infinitæ partes determinatæ æternitatis non possunt claudi duobus terminis, ac propterea efficiunt, ut in eis nullum infinitum verè tale possit successivè percurrì, ac finiri: cur etiam infinitæ partes determinatæ loci non debeant carere primo, & ultimo, terminosque, quibus cohibeantur, respicere. Quod si respiciunt, hoc ipso repugnat magnitudo illa localiter in infinitum protensa; & tamen duobus terminis clausa: id enim esset, locum, quem occuparet, terminis claudi, quantumvis haberet infinitas partes determinatas: quo tamen nihil absurdius.

CAPUT II.

Magnitudinem corpoream infinitè simpliciter extensam quoad locum non repugnare verius est.

11. Ita Okamus, Gabriel, Gregorius, Bassolis, Auicenna, Algazel, Vazquez, Hurtado, & Conimbricenses atque Compton. tract. præced. c. 4. à nobis citari Quibus adde Maironium in 2. dist. 9. quæst. 1. Alliacen. ibid. dist. 42. quæst. 13. art. 3. Holchor. dist. 9. quæst. 2. art. 5. Argentin. dist. 1. quæst. 2. art. 2. Adam. in 3. dist. 14. quæst. 10. art. 2. dub. 2. Almain ibid. dist. 10. quæst. 1. Maiorem in 1. dist. 44. quæst. 3. ac nostrum Arriaga disp. 13. physic. sect. 4. Suadet autem hæc sententia, quam ut veriore amplexus sum: primo à paritate multitudinis, siue quantitatis discretae, simpliciter, atque categorice infinitæ, quam possibilem esse supra ostendi: secundò à paritate durationis, siue quantitatis successivæ, & continuæ, de qua etiam infra constabit, quod sit possibilis infinita: tertio denique à solutione argumentorum, quæ nobis communiter obijciunt adversarii: qui quidem plurimi sunt, & valde graves, ut videre est apud Balchazarem Tellez disp. 31. & Phys. sect. 1. conclus. 4.

12. Primum ergo argumentum contrarium est: B. Thomæ 1. part. quæst. 7. art. 3. & sic habet: omne corpus aut est naturale, idest: constans materia, & forma, aut mathematicum, idest: constans materia, & sola quantitate: at utrolibet modo consideretur corpus, repugnat infinitum esse: forma enim substantialis exposcit determinatam, & finita accidentia, atque adeo determinatam, finitamque quantitatem, quæ formæ substantialis corporeæ magis necessaria, magisque uniuersalis proprietas est: igitur corpus naturale forma substantiali constans finitam quantitatem sibi vendicat, atque adeo in infinitum protendi nequit. Deinde, corpus mathematicum, siue quantum repugnat sine forma mathematica, quæ mathematicum denominetur: at forma mathematica corporis est figura: ergo repugnat corpus mathematicum sine figura: at si daretur corpus mathematicum infinitum, illud figura careret; siquidem omnis figura terminis comprehenditur: corpus autem infinitum eo ipso interminatum, illimitatumque est.

13. Verùm hæc ratio in primis falso supponit, corpus naturale materia, & forma constare; cum probabilius sit, corpus naturale substantialiter simplex non repugnare, uti supra lib. 3. tract. 2. ostendimus: deinde falsò etiam supponit, formam omnem substantialem finitam quantitatem exposcere: cur enim forma substantialis infinita, & sine termino protensa infinitam quantitatem postulare nequeat. Rursus perperam supponit corpus mathematicum, siue quantum vendicare sibi pro forma figuram: cum potius eius forma sit quantitas, siue hæc terminis cohibeatur, siue non. Et quidem corpus quantum absque vlla figura, vllisue terminis mathematicum dici posse, & à mathematicis considerari constat ex Euclide lib. 1. petitione 4. ubi corpus posse esse maius, & maius in infinitum; ac proinde saltem syncategorematicè interminum, & expers figuræ satis perspicue

perspicue tradit. Tandem, esto figura sit forma corporis mathematici; certe absque ea diuinitus esse poterit: haud secus ac materia prima sine forma physica, & substantiali supernaturaliter produci sustinet.

14. Secundum argumentum est eiusdem B. Thomæ vbi supra: fundamentumque habet in Aristotelis 1. de cælo cap. 5. Si daretur corpus infinitum, illud esset, & non esset mobile; quæ contradictoria sunt: esset mobile, quia esset corpus naturale constans materia, & forma; atque adeo mobile, cum natura sit principium motus, & quietis, &c. Non esset mobile, quia neque motu recto moueri posset; motus enim rectus postulat terminum à quo, & terminum ad quem, quorum hic acquiratur, & ille deferatur: at corpus infinitum terminum ad quem de nouo acquirere, aut terminum à quo deferere non posset, eo quod mole sua omnem locum occuparet: deinde motu circulari corpus illud cieri non posset: quia cum corpus motu circulari mouetur, ex lineis, quæ ab eius centro ducuntur, vna ad alterius locum peruenire debet; vt videre est in radiis alicuius rotæ in orbem volutæ; quorum vnus alteri succedit: at ex lineis corporis infiniti circulariter moti neutiquam vna ad alterius locum deuenire posset: ergo corpus illud circulariter, siue in orbem moueri non posset. Minor probatur: quia quod magis lineæ à centro ductæ ab eo distant, eo magis inter se distant, vt constat ex Euclide lib. 3. prop. 26. & experientia ipsa aperte testatur: at lineæ à centro, aut quasi centro corporis infiniti ductæ, ab eo in infinitum porrigerentur: ergo inter se infinitè distitæ essent, atque adeo nunquam per motum vna ad alterius locum deuenire posset: aliàs distantia infinita finito tempore, motuque horæ v.g. percurri transireque sustineret.

15. Respondeo in primis, corpus naturale, siue mobile, non in ordine ad solum motum localem, sed in ordine ad quemuis alium, siue latio, siue alteratio, siue alia quæuis materialis mutatio sit, dici posse: quare corpus illud infinitum, quantum libet localiter immobile, naturale tamen, ac simpliciter mobile esse posset. Deinde; vt corpus aliquod mobile, & naturale sit satis est, vt quoad singulas suas partes principium motus, & quietis in se habeat: atqui corpus infinitum quoad singulas partes finitas moueri posset, esto quoad omnes collectiue sumptas simul mouere nequirit: quoad singulas inquam, partes in sensu diuiso aliarum ab aliis, aut si aliæ sine aliis existerent. Rursus fac corpus illud esse infinitæ longitudinis versus Orientem, & Occidentem, & latitudinis finitæ; sanè esto ab Oriente in Occidentem, aut ab Occidente in Orientem cieri non posset tamen ab austro ad aquilonem, & ab aquilone ad austrum moueri motu recto posset: ergo absolute mobile localiter esset. Præterea, esto, esset finitæ longitudinis versus Occidentem, & infinitæ longitudinis solum versus Orientem; ab Orienti tamen in Occidentem motu recto moueri posset, vt inferius hoc ipso capite ostendam. Tandem corpus illud, esto quicquid versus infinitum esset, nullumque locum non occuparet, motu circulari moueri posset: quanquam enim nullæ lineæ ab eius centro deductæ collectim sumptæ sibi inuicem quoad locum succederent, nullaque secundum se totam alterius locum occuparet ob infinitam earum distantiam: ceterum vna lineæ

diuisim sumpta ad alterius locum deuenire posset; cum enim quæuis pars lineæ A. v.g. à centro illius corporis infiniti finitè distaret: sanè à quauis parte lineæ B. finitè tantum duraret; & proinde quæuis vnus lineæ pars ad alterius locum per motum deuenire posset; ac per consequens tota vna lineæ diuisim sumpta ad locum alterius etiam diuisim sumptæ accedere poterit. Quod autem quæuis pars cuiusvis lineæ à centro corporis infiniti finitè tantum distaret, esto ipsa lineæ collectim sumpta à centro infinitè distaret, ex eo perspicuum est: quia ab instanti A. reliquorum in infinitum subsequendum collectio, siue æternitas infinitè distat, & tamen nullum instantis æternitatis ab instanti A. infinitè distat: aliàs æternitas, & instantium infinita collectio duobus terminis cõtereretur. Atque ex his constat, singulas partes corporis infiniti in sensu composito aliarum circulariter moueri posse in aliquo tempore, quin in eo tota partium collectio circulariter moueatur.

Tertium argumentum est Bonauenturæ in 1. dist. 43. Si daretur corpus infinitæ magnitudinis, illud esset actus purus: at esse actum purum est proprietas, ac prærogatiua solius Dei, quippe qui solus omnis potentialitatis expers est, cum inter omnes creatura sit in potentia ad aliquid. Maior probatur: quia corpus infinitum non esset potentia ad aliquid, nihilque ei addi posset; aliàs finitum esset: ergo actus purus non esse non posset. Verum hæc ratio nihil concludit: nam Deus est actus purus, quia non est propriè in potentia ad aliquid: corpus autem illud esset in potentia ad plura, nimirum ad non esse; ad plura esse accidentaria, quibus immutari posset; ad formam substantialem infinitè protensam, qua compleretur; ad ipsius corporis partes, quarum vna alias intrinsecè posset non complere, aut immutare: ac deum ad nouas partes, quæ ei à Deo superaddi possent: quamuis enim infinitum esset, non ob id additamenti incapax esset: quæ ratione Deus productis infinitis hominibus albis infinitos nigros eis potest superaddere.

Quartum argumentum proponitur à Richardo in 1. dist. 43. quæ 5. Producat Deus lineam infinitam versus Orientem, & versus Occidentem: lineam isthæ quacunque diuidatur, in duas partes æquales diuidetur: quia si vna eius diuisa pars alteri supponatur, neutra alteram excedet: nec enim versus eam partem, qua facta esset diuisio; cum ibi duo extrema vtriusque supponantur, alterum alteri: nec etiam versus aliam partem vna aliam excedet; cum versus aliam ambæ extremis careant: scienter ergo duo puncta in ea lineæ A. videlicet, & B. sanè pars illius lineæ per A. ad B. æqualis erit parti eiusdem lineæ à B. & ultra, ob rationem nuper propositam. Deinde pars lineæ vsque ad A. tantum, & non ultra est æqualis parti lineæ, quæ à B. incipit, & in infinitum protenditur: at quæcumque sunt æqualia vni tertio, sunt æqualia inter se: ergo pars illius lineæ per A. ad B. & pars etiam illius ad A. tantum æquales inter se erunt: cum ergo ex his postremis altera in altera contineatur, sanè pars æqualis toti non esse poterit.

Verum hæc ratio nihil concludit; supponit enim vnā partem infinitam lineæ alteri etiam infinitæ æqualem esse; quod omnino falsum est, cum æqualitas, & inæqualitas totius quantitatibus finitæ

finita sint passiones: & quamvis una pars infinita eius lineæ altera etiam infinita maior, aut minor non sit, eamque nec excedat, nec ab ea excedatur inde tamen non sequitur, unam alteri æqualem positiuè esse: ut enim ait Aristoteles 10. *Metaphys. non omne est æquale, quod non est maius, aut minus*: idque in rebus tantum finitis locum habet; secus verò in infinitis, quæ & maius, & minus æquale, & inæquale neutriquam suscipiunt. Ita respondet Richardus ubi supra. Cui addiderim, esto gratis admittatur, partem infinitam esse æqualem toti infinito, nihil id inconuenientis habere: solamque æqualitatem partis, & totius in rebus finitis repugnare: siquidem persona Filij ad collectionem trium personarum comparatur, tanquam pars ad totum, siue contentum ad continens: at persona Filij est æqualis in quantitate perfectionis essentialis collectioni trium personarum, in qua continetur. In rebus autem creatis, & finitis partem alicuius collectionis æquare in quantitate perfectionis essentialis totam collectionem planè repugnat.

19.

Quartum argumentum, illudque difficillimum à Gregorio in 1. dist. 34. quæst. 4. art. 2. & P. Vazquez. 1. part. disp. 26. c. 8. aliisque in hunc fermè modum proponitur. Creet Deus longitudinem infinitam versus Orientem, solum, eamque alternatim albam, & nigram: ita ut primo palmo nigra sit, secundo alba, tertio nigra, quarto alba, & sic in immensum: deinde secernat Deus partes albas à nigris, & nigras versus Orientem, sicuti antea continuer, vel per motum, vel sine motu; albas verò versus Occidentem in infinitum etiam protendat, ita ut à prima parte nigra albæ incipiant: sanè in hoc euentu aut longitudo partium albarum duobus terminis claudetur, aut eadem longitudo ex albis, nigrisque coalescens absque vlla additione, aut rarefactione modò spatium infinitum versus Orientem solum; modò infinitum versus Orientem, & Occidentem occupabit; quod aperte videtur repugnare.

20.

Respondeo cum P. Vazquez ubi suprâ, admissa sequela argumenti. Consequens autem absurdum non esse tripliciter explano: primò, quia quod longitudo illa modò occupet spatium infinitum versus Orientem solum, modò vero spatium infinitum versus Orientem, & Occidentem; non arguit eam occupare modò maius, modò minus spatium; quia cum verumque spatium est infinitum, neutrum aliò propriè maius, aut minus esse potest: hæ enim relationes, in infinito locum non habent, uti supra non semel edocui. Secundò, quod eadem longitudo modo protensa versus Orientem, modò versus Orientem, & Occidentem occupet spatium, quod antea, & ulterius infinita alia spatia; idque absque rarefactione, aut absque eo, quod aliqua eius pars in duobus locis collocetur: hoc inquam, inconueniens non est, quia spatium imaginariū propriè non occupatur, nec potest. Et quamvis de spatio imaginario finitò loquendum sit perinde, ac si aliquid reale esset, aut verè occupari posset; quia alias per ordinem ad illud rerum distantiam, & indistantiam, situm, & posituram metiri non possemus: fortassis tamen de spatio imaginario infinito omnis mensuræ incapaci necessario ita loquendum non est.

21.

Tertiò, siue spatium imaginatum propriè occupetur, siue non: sanè eadem magnitudo infinita

sine rarefactione, aut condensatione, & absque eo, quod una illius pars iam in vno, iam in duobus locis sit eadem, inquam, modo aliquod spatium infinitum, modo illud ipsum, quod antea, & aliud spatium ulterius occupare poterit: siue, quod perinde est nostro more loquendi, & concipiendi, modò maius, modò minus spatium occupare poterit: ergo longitudo illa in argumento proposita modò versus Orientem, & versus Occidentem in immensum protendi potest. Antecedens suppositis nostræ fidei principiis euidenter demonstratur: siquidem collectio pœnarum Iudæ incipiens ab instanti D. toti æternitati à parte post commensuratur; sumo eandem collectionem infinitam pœnarum nulla addita, & rogo: an si inciperet ab instanti A. quod instanti D. tribus instantibus inclusiuè antèrius est; an, inquam, omnia instantia æternitatis ab instanti A. inclusiuè adæquaret, vel non. Si primum: ergo eadem collectio pœnarum sine vlla additione, aut rarefactione, modò maius, modò minus instantium occupat, & adæquatur: cur ergo de quantitate permānēti idem dici nequeat. Si secundum: ergo collectio illa pœnarum Iudæ ab instanti A. inchoans ad aliquod æternitatis non pertingeret, in eoque finiretur: ac proinde infinita esset: aut infinitum duobus terminis claudi posset, quod supra repugnare demonstratum est.

Quintum argumentum à P. Hurtado ubi supra proponitur. Creet Deus longitudinem infinitam vtrinque, videlicet versus Orientem, & versus Occidentem: eamque diuidat, qua supra telluris centrum pergit, eique perpendiculariter responderet: duosque palmo, ex ea abscindat. Rursus, Deus partes illas reliquas moueat, alteram ab Oriente ad Occidentem, alteram vero ab Occidenti in Orientem; ita ut ambæ immediatè se tangant; aut si maius, continuentur: sanè in hoc euentu linea illa post interruptionē, aliquarumque partium abscissionem; iterum sibi commissâ, & reuincta non poterit non amittere spatium aliquod versus Orientem, & versus Occidentem: quia aliàs maius spatium, quàm antea occuparet, quod omnino fallum est, ut supponitur: tum etiam quia ab Oriente in Occidentem, & contrario penes aliam, aliamque sui partem mouetur: quando igitur motus omnis terminum à quo, & terminum ad quem postulat, certè non poterit longitudo illa versus Orientem, & versus Occidentem spatium aliquod non amittere: quo fiet, ut quantumvis insipita sit duobus terminis eo in euentu claudatur: quod tamen repugnare, supra euidenter, ni fallor, demonstravi.

22.

Huic argumento respondet P. Hurtado, partes illius lineæ intercisas moueri non posse: contra tamen primò: quia sine motu potest Deus illas committere, & inter se in aliquo puncto fixo copulare, in qua hypothesi tota vis argumenti redit: sic Christus Dominus sine motu se speciebus consecratis præsentem reddit, easque quodam modo sibi copulat. Contra secundò: quia quamuis collectio aliqua finita successiuè decurrere non possit, quin aliquando præterita sit, tamen collectio aliqua infinita successiuè decurrere potest, quin in vllò instanti vnumquam præteritura sit: ergo quamuis magnitudo finita moueri nequeat absque termino à quo, tamen magnitudo infinita moueri poterit absque eo, quod collectim sumpta terminum aliquem à quo sortiatur, esto diuissim

23.

diuissim sumpta, & quoad singulas eius partes illum fortietur. Contra tertio: quia sicut magnitudo permanens mouetur de loco in locum, ita anima rationalis v. g. mouetur de tempore in tempus: at eo ipso, quod anima rationalis sit aeterna à parte post, & infinita duratione praedita sit, potest continuè moueri de instanti in instans absque vilo termino ad quem, vltra quem vltius non progrediatur: ergo eo ipso, quod magnitudo aliqua sit immensa, & infinita vicationis versus aliquam partem poterit moueri de loco in locum absque vilo termino à quo, quem omnino deserat. Quare melius argumento responderi potest, lineas illas per motum sibi committi, & iungi posse: ob id tamen duobus terminis eas clausum non iri; sed spatium, quod antea versus Orientem, & Occidentem; & vltius spatium partium abscissarum ratione suae infinitatis occupare posse, vt in solutione praecedentis argumenti exposui.

24. Sexto arguunt aduerarij: implicat qualitas infinite intensa: ergo & qualitas infinite extensa. Consequentia videtur sine vilo discrimine. Antecedens suadetur: tum quia si daretur visio Dei infinite intensa, esset comprehensio Dei, quae tamen repugnat: tum etiam, quia si grauitas infinita in lapide constitueretur, lapis in instanti moueri posset, & non posset, vti disputat Aristoteles 1. de caelo cap. 6. non posset moueri in instanti, quia motus essentialiter tempus postulat, in quo exerceatur: posset quidem moueri in instanti, quia quo grauius est mobile, eo velocius, siue breuiori tempore mouetur: ergo, si mobile est infinita grauitatis; in vnico temporis puncto moueri poterit. Respondeo negato antecedenti; ad primam eius probationem dicendum est, quod visio Dei infinite intensa eum non comprehenderet, cum plura Dei connotata, pluresque eius effectus eam latere possent. Ad secundam probationem dicendum est, quod lapis infinita, & summa grauitate praeditus in instanti moueri non posset; sed solum moueri posset in centrum motu summe veloci: motus autem summe velox non est, qui in instanti temporis peragitur; sed qui nullam partem etiam indeterminatam loci non attingit, nullamque etiam partem indeterminatam temporis non exhaurit.

25. Septimò demum argumentatur contrarij. Quia nequit Deus simul producere omnem quantitatem finitam solum: ergo nequit etiam producere simul quantitatem infinitam. Consequentia tenere videtur: vbi enim id, quod finitum, & minus est, à Deo produci nequeat: quā ratione ab eo produci poterit id quod infinitum; ac proinde finito maius est. Antecedens suadetur: si produceret Deus simul omnem quantitatem finitam solum; ea quantitas additione vnus palmi (quam quantitati infinite nondum productae detrahat Deus) additione, inquam, vnus palmi infinita euaderet, atque finitum additione finiti in infinitum exeresceret, quod chimericum est. Sequela suadetur: quia omnis quantitas finita solum est maxima quantitas finita: at vbi quantitati finitae maxima aliquid addatur, ea finita remanere non poterit: alias ante additionem inter finitas maximarum fuisset: ergo quantitas illa quacunque additione in infinitam exerescet. Respondeo, producere Deum omnem quantitatem finitam solum, hoc est, quae infinita non sit, est producere partes quantitatis infinite, quin

ipsa quantitas infinita producat: omnis enim quantitas finita est pars, aut potius partes quantitatis infinite: cum ergo Deus diuinitus producere nequeat partes omnes alicuius totius, quin totum ipsum producat: sanè quantitatem omnem finitam solum producere nequibit. At ex eo, quod Deus infinitam quantitatem actu produceret, neuiquam sequeretur partes alicuius totius toto ipso improducto à Deo productum iri. Itaque concessio antecedenti praecipuo obiectionis neganda est eius consequentia: nimirum: quia vt visum est, quae militat in antecedenti ratio, ea nequaquam procedit in consequenti.

TRACTATVS V.

De infinitate corporis naturalis, aliarumque rerum quoad durationem.

CAPVT PRIMVM.

An creatura aliqua permanens, siue corporea, siue corporis expers esse possit à parte ante aeterna, siue infinita quoad durationem?

1. I. F FIRMATIVAM questionis propositae partem tuentur B. Thomas 1. part. q. 46. art. 2. & 2. contra gent. cap. 46. & cum eo Caietanus, Capreolus, Ferrariensis, alique Thomistae. Item Okam. Gabr. Gregor. & cum his non pauci Nominales. Nec non Scotus, quanquam problematice in 2. dist. 1. quaest. 3. ac Durand. etiam in 2. dist. 2. q. 2. Ex nostris Suarez 1. Metaphys. disp. 20. sect. 6. Vasquez 1. p. disp. 177. cap. 5. Molina 1. part. q. 46. art. 2. Conimb. 8. Phys. cap. 2. quaest. 6. art. 6. Hurtadus disp. 16. Phys. sect. 1. Compton. disp. 39. Phys. sect. 1. Ouiedo lib. 8. Phys. contr. 19. punct. 1. Rub. tract. de aeternit. mund. q. 2. & Arriaga disp. 17. sect. 2. subsect. 2. quibus libenter accedo. Primò, quia non est maior perfectio aeternitas, siue infinitas durationis à parte ante duntaxat, quam aeternitas, siue infinitas durationis à parte post: at hæc posterior perfectio conditionem creaturae permanentis non superat: ergo nec illa prior perfectio est supra conditionem creaturae suapte natura permanentis. Maior probatur: quoniam semper fuisse, aliquando tamen non fore, nec beatius, nec perfectius est, quam aliquando non fuisse, semper tamen fore: imò hic posterior existendi, modus priori perfectior, & beator est, si altera alterum excedit, vt intuitu constabit: infinitas ergo durationis à parte infinitatem durationis à parte post neuiquam perfectione superat. Minor autem argumenti nostri est de fide, cum Scripturae Angelorum, & animorum immortalitatem, eorumque aeternam, ac nunquam cessaturam poenam, aut gloriam passim deprædicent. Huc etiam faciunt illud Ecclesiast. 1. Terra autem in aeternum stat, aliaque id genus sacrae paginae testimonia.

2. Secundò probatur nostra sententia: quia magnitudo aliqua permanens in ordine ad locum infinita esse potest, indifferenter qui dem versus Orientem